

Πολιτική Ζωή

Οι Έλληνες μετανάστες είχαν ιδρύσει σωματεία αλληλοβοήθειας από το τέλος του 19ου αιώνα και η ελληνική κοινότητα είχε από νωρίς αναγνωριστεί στις Η.Π.Α. Η πρώτη μεγάλη επιτυχία των Ελλήνων της Νέας Υόρκης σημειώνεται το 1893, όταν κατορθώνουν να υψωθεί η ελληνική σημαία στο Δημαρχείο

της πόλης, στις 6 Απριλίου (ημερομηνία που ισοδυναμεί με την 25η Μαρτίου, για όσους ακολουθούν το παλαιό ημερολόγιο).

Συγκεκριμένα, τα τριακόσια μόλις μέλη του συλλόγου «Αθηνά», με πρόεδρο το Σόλωνα Βλαστό, διατύπωσαν με επιστολή τους στο δήμαρχο της πόλης το αίτημά τους.

Γενικά, οι Έλληνες ασχολήθηκαν νωρίς με την αμερικανική πολιτική ζωή, γνωρίζοντας από κοντά τη νομοθεσία και τους κανόνες της. Στις αρχές του 20ού αιώνα αρκετοί είναι εκείνοι που έχουν αποκτήσει την αμερικανική ιθαγένεια. Την ίδια εποχή, εκφράζεται πια επίσημα η άποψη από ελληνοαμερικανικό έντυπο ότι «άνευ του δικαιώματος της ψήφου είναι πολιτικώς απόβλητοι».

GREECE'E INDEPENDENCE DAY.

THAT IS WHY THE GREEK FLAG IS
FLOATING OVER CITY HALL.

A few days ago Mayor Gilroy received a letter from Solon J. Vlasto, President of the Greek Society «Athena», asking him to have the National Flag of Greece displayed on the City HALL April 6, the anniversary of Geek independence. In his letter Mr. Vlasto recalled the aid that the citizens of New York had given those who were fighting for liberty in Greece in 1827.

A meeting of citizens was then held in the City Hall, about \$50,000 was subscribed, and three vessels, the ship Chancellor and the brig six Brothers and Jane, were sent to Greece laden with provisions.

Through Secretary Holy, Mayor Gilroy replied that he would be very glad to comply with the request, but at the time was so short the city would not be able to procure a Greek flag.

Mr. Vlasto at once sent word that he would furnish the flag, and it will be duly displaed on the City Hall to-day.

Η επιτυχία των Ελλήνων καταγράφεται από τον αμερικανικό τύπο της εποχής (N. York Times, 6 Απριλίου 1893).

Εκτός όμως από την απόκτηση ιθαγένειας, οι ελληνοαμερικανοί συμμετέχουν επίσης ενεργά στα πολιτικά πράγματα, στηρίζοντας μάλιστα συχνά υποψήφιους για διάφορες θέσεις.

Πολλοί ελληνοαμερικανοί, υπερήφανοι για τις ελληνικές τους ρίζες, διακρίθηκαν ως αξιωματούχοι της κυβέρνησης των Η.Π.Α. Από τις θέσεις που κατέχουν έχουν δώσει αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της Ελλάδας και της Κύπρου.

Ένας από τους παλαιότερους αμερικανούς πολιτικούς ελληνικής καταγωγής ήταν ο δικηγόρος Κ. Αλφαντζής, υποψήφιος του Αμερικανικού Εργατικού Κόμματος για το αξίωμα του Κυβερνήτη της Νέας Υόρκης το 1942. Το 1937 ο Αλφαντζής έλαβε το αναμνηστικό βραβείο Θεόδωρου Ρούζβελτ για τη μελέτη του «The Supreme Court», η οποία εκδόθηκε σε βιβλίο. Επίσης, το Νοέμβριο του 1940 εξελέγη δημοτικός σύμβουλος και αργότερα Δήμαρχος στο Σαν Φρανσίσκο ο Γεώργιος Δ. Χριστοφίλης, ενώ πολιτειακός βουλευτής στη Μασαχουσέτη διετέλεσε επί ένα διάστημα ο Γεώργιος Δημητρακόπουλος από τη Βοστώνη. Επίσης, αρκετές φορές εκλέχτηκε πολιτειακός βουλευτής στη Γιούτα ο καθηγητής των μαθηματικών Π. Μαρθάκης.

Ο "ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ"

Μετά την περιφανή νίκη των 'Αμερικανικών στρατευμάτων εν τῷ ἐξωτερικῷ, τὸ καθήκον μας εἶναι τώρα νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας εἰς τὰς ἐντὸς τῆς χώρας ὑποθέσεις μας.

Πᾶς πολίτης ἢ κάτοικος τῆς 'Αμερικῆς ὀφείλει μετὰ προσοχῆς νὰ μελετήσῃ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς χώρας μας· ὀφείλει νὰ ἐξασκῇ τὸ δικαίωμά του τῆς ψήφου.

Δυστυχῶς, πολλοὶ ἐκ τῶν κατοίκων δὲν ἀπέκτησαν οὔτε τὰ πρῶτὰ των ἔγγραφα. Οὗτοι δέον νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἄνευ τοῦ δικαίωματος τῆς ψήφου εἶναι ἀπλῶς κάτοικοι· εἶναι πολιτικῶς ἀπόβλητοι, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς ἀδρανείας των στεροῦνται ψήφου καὶ τοῦ δικαίωματος, ὡς καὶ τῆς ὑποχρέσεως νὰ ἐκφράζουν τὴν ἐπιδοκιμασίαν των πρὸς τὰς νομοθετικὰς ἐξουσίας. Τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν 'Ελλήνων παραμελοῦν τὸ ἱερὸν καθήκον τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἰθαγενείας.

Άλλοι ελληνοαμερικανοί οι οποίοι διακρίθηκαν και μερικοί εξακολουθούν να διακρίνονται στο χώρο της πολιτικής είναι ο Μιχαήλ Μανάτος, βοηθός του Προέδρου Κένεντυ στις σχέσεις Λευκού Οίκου και Κογκρέσου, ο Τζορτζ Άθανσον, δήμαρχος στο Χάρτφορντ του Κονέκτικατ, ο Τομ Κορολόγος, που συνεργάστηκε, από την ίδια θέση, με τις κυβερνήσεις των Nixon, Ford και Reagan, ο John Brademas, πρώην ομοσπονδιακός βουλευτής, ο Γεώργιος Βαβούλης, δήμαρχος του St. Paul στη Μινεσότα. Ο Σπύρος Άγκνιου, ο οποίος έφθασε στο αξίωμα του αντιπροέδρου των Η.Π.Α., στην προεδρία του Nixon, η Ολυμπία Snow από το Μέιν, ο Μάικλ Μπιλιράκης, βουλευτής από τη Φλόριδα. Ο Παύλος Σαρμπάνης, γερουσιαστής από το Μέριλαντ και ο Παύλος Τσόγκας (1941-1997) γερουσιαστής από τη Μασαχουσέτη, που έφυγε νωρίς από τη ζωή και υπήρξε υποψήφιος του Δημοκρατικού Κόμματος για το προεδρικό αξίωμα το 1992. Οι τελευταίοι υποστήριξαν αποτελεσματικά τις θέσεις της Ελλάδας στην Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας (Foreign Relations Committee). Έλληνες έχουν εξάλλου εκλεγεί σε θέσεις κυβερνητών Πολιτειών, δημάρχων και σε άλλα αξιώματα.

Αρκετοί επίσης είναι και εκείνοι που ασχολούνται με την πολιτική, υποστηρίζοντας υποψηφίους αμερικανούς αξιωματούχους για διάφορες θέσεις (Ευγένιος Ρωσσίδης, Άντι Μανάτος, Τομ Κορολόγος).

Τα γεγονότα της Κύπρου και η τουρκική εισβολή το καλοκαίρι του 1974 δραστηριοποίησαν τους Έλληνες της Αμερικής, και μάλιστα τα ελληνικής καταγωγής μέλη του Κογκρέσου, όπως οι Τζον Μπραδήμας, Πολ Σαρμπάνης, Πωλ Τσόγκας, Πίτερ Κύρος, Γκας Γιάτρον, και Σκιπ Μπάφαλης. Αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων ήταν η επιβολή του εμπάργκο και το «7 προς 10» στην παροχή αμυντικής βοήθειας προς την Ελλάδα και Τουρκία.

Σημαντική θέση ανάμεσα σε όσους στήριξαν και στηρίζουν με τη δράση τους την ελληνική ομογένεια στις ΗΠΑ, αλλά και γενικότερα τον ελληνισμό, κατέχει ο Ανδρέας Α. Άθηνς, Επίτιμος Πρόεδρος του Συμβουλίου Απόδημου Ελληνισμού (ΣΑΕ), ύστερα από πέντε επιτυχείς θητείες, αλλά και διακεκριμένο μέλος πολλών άλλων οργανώσεων.

Από το 1995, με την ίδρυση του Συμβουλίου Απόδημου Ελληνισμού (ΣΑΕ), ανώτατου οργάνου των απανταχού Ελλήνων, ο Άντριου Άθηνς (Ανδρέας Αθανασούλας του Αριστεΐδη), ακούραστος και γεμάτος ζωντάνια, έχει ταξιδέψει σε όλες τις ηπείρους, δίνοντας τον δικό του αγώνα για τον Ελληνισμό της Διασποράς.

Ο Ανδρέας Α. Άθηνς γεννήθηκε το 1922 στο Σικάγο των ΗΠΑ από γονείς Έλληνες μετανάστες. Πολέμησε στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τιμήθηκε από την κυβέρνηση των ΗΠΑ για τις υπηρεσίες του. Το τέλος του πολέμου τον βρήκε στο Βέλγιο, όπου και άρχισε την επιχειρηματική του δράση, επεκτείνοντας τις δραστηριότητές του σε Ευρώπη και Αμερική. Το 1950 ίδρυσε τη Χαλυβουργία Metron Steel Corporation, βιομηχανική μονάδα επεξεργασίας χάλυβα.

Η ανάμειξή του στα κοινά της Ομογένειας ξεκίνησε από πολύ νωρίς. Όλες οι σημαντικές πρωτοβουλίες υποστήριξης του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας εντός και εκτός των ΗΠΑ έχουν τη δική του σφραγίδα. Άλλοτε ως ιδρυτικό μέλος, άλλοτε ως πρόεδρος οργανώσεων και ιδρυμάτων, ηγήθηκε των προσπαθειών και των επιτυχιών του Ελληνισμού της Διασποράς.

Είναι Πρόεδρος του Ηνωμένου Ελληνο-Αμερικανικού Κογκρέσου (United Hellenic-American Congress-UHAC), με έδρα το Σικάγο, και Προεδρεύων της Συντονισμένης Προσπάθειας των Ελλήνων (CEH), που προωθεί τα εθνικά μας θέματα στα κέντρα λήψης των αποφάσεων στις ΗΠΑ.





Σημαντικό επίσης ρόλο στην εκπροσώπηση της ελληνικής ομογένειας στις Η.Π.Α. διαδραματίζει η Ελληνορθόδοξη Αρχιεπισκοπή, η δράση της οποίας, ακόμη και σε θέματα που απασχολούν γενικότερα την αμερικανική κοινωνία, καταγράφεται από τα Μ.Μ.Ε.



ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ

Στις επόμενες σελίδες παρουσιάζουμε με περισσότερες λεπτομέρειες το έργο μερικών από αυτούς που αναφέραμε παραπάνω και οι οποίοι έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στην προάσπιση των εθνικών συμφερόντων και στην ενίσχυση των ελληνοαμερικανικών δεσμών.



ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΟΥΚΑΚΗΣ
(Michael Stanley Dukakis)



Ο Μιχάλης Δουκάκης ήταν το 1988 υποψήφιος του Δημοκρατικού Κόμματος για το αξίωμα του Προέδρου των Η.Π.Α. Η υποψηφιότητά του έδωσε μεγάλες ελπίδες στην

ομογένεια για την

εκλογή αμερικανού προέδρου ελληνικής καταγωγής. Γεννήθηκε στο Brookline της Μασαχουσέτης, το Νοέμβριο του 1933, από τον Πάνο και την Ευτέρπη Δουκάκη, οι οποίοι ήρθαν και οι δυο μετανάστες από την Ελλάδα. Ο Δουκάκης αποφοίτησε από τη νομική σχολή του Πανεπιστημίου του Χάρβαντ το 1960. Εκλέχτηκε τρεις φορές Κυβερνήτης της Μασσαχουσέτης, τα οικονομικά της οποίας βελτίωσε σε μεγάλο βαθμό. Το 1986 εξελέγη από το National Governors Association ως ο καλύτερος Κυβερνήτης της χώρας. Από το 1991 είναι επισκέπτης καθηγητής στο Northeastern University και παραδίδει μαθήματα στο Πανεπιστήμιο Χάρβαντ.

Ο Μ. Δουκάκης έγραψε, στις 27 Δεκεμβρίου 1999, την παρακάτω επιστολή, ειδικά για το βιβλίο «Από τη ζωή των Ελλήνων στην Αμερική», όπου μιλάει για την ελληνική του καταγωγή και εκφράζει την άποψη ότι οι νέοι ομογενείς μπορούν και πρέπει να ασχοληθούν με την πολιτική.

«My parents were both Greek immigrants. My father's people came from Mytilene, and he was born in Asia Minor in the town of Edremit in 1896. He left Asia Minor at the age of fifteen, worked and studied very hard here in the U.S and became the first American-trained Greek-speaking doctor in metropolitan Boston.

My mother and her family came here from Larissa when she was nine. She was one of the first Greek young women ever to go to college in New England, and she became a school teacher.

My Greek heritage was a powerful influence on me and my career in public service. My parents never let me forget that Greece was the birthplace of democracy and that those of us whose parents had been welcomed to the United States have a special responsibility to contribute as much as we can to both the country of our birth and the country of our parents. I have tried to do that in the course of my career, and I continue to make that effort as a teacher at the university level, public official, and advocate for good and productive Greek-U.S. relations.

Kitty and I have been to Greece and to the regions of our parents' heritage and birth a number of times. This year was very special, however, because for the first time we were able to visit my father's birthplace in western Turkey.

I hope that many, many young Greek-Americans will answer the call to public service. It is, as the ancient Greeks taught us, one of the most important things we can do, and as Greek-Americans it is an honor and privilege that we should enthusiastically embrace».

